

«μη ταρασέσθω υμών η καρδιά» (Μητροπολίτης Λεμεσού Αθανάσιος)

/ [Πεμπτούσία](#)

[προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=179730>]

Όμως πώς αυτή η ειρήνη έχει σχέση με την πρακτική ζωή του ανθρώπου; Αυτή την ειρήνη την οποία επαγγέλλεται η Εκκλησία και για την οποία έψαλλαν οι άγγελοι την βλέπουμε πρακτικά στη ζωή μας; Όταν καταλάβουμε ότι η εστία της αρρώστιας είναι ο ίδιος ο εαυτός μας και θεραπευτεί, τότε έχουμε άμεσα και συγκεκριμένα αποτελέσματα. Θεραπευόμενος ο άνθρωπος αποκτά αμέσως μια σωστή σχέση με τον Θεό Πατέρα του. Αυτός ο Θεός που προηγουμένως του φαινόταν απόμακρος, εχθρός και ξένος, κάτι το μη γνωστό, αφού πολλοί από εμάς έχουμε την αίσθηση ότι ο Θεός είναι κάτι που κατοικεί μακριά από μας, γίνεται πλέον οικείος μαζί μας. Δίνεται η ευκαιρία και η δυνατότητα στον Θεό να ενεργήσει μέσα μας και έτσι έχουμε συγκεκριμένη ενέργειά Του και ζητούμε από Αυτόν τη χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Όταν ο Χριστός συνάντησε τους μαθητές Του μετά το πάθος και την Ανάσταση, τους είπε: «Ειρήνη υμίν», «ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν· ου καθώς ο κόσμος δίδωσιν», δηλαδή σας δίνω τη δική μου ειρήνη και όχι μία ειρήνη όπως την εννοεί ο κόσμος. Ο κόσμος υπόσχεται μία εξωτερική ειρήνη, χωρίς πολέμους και εξωτερικές απειλές και προβλήματα. Μπορεί όμως να έχουμε εξωτερική ειρήνη και μέσα μας να υπάρχει κενό. Πολλές φορές τίποτε δεν μας απειλεί εξωτερικά, όμως η ψυχή μας συνέχεται από αγωνίες, φόβους, ενδοιασμούς, απορίες και στενοχώριες. Τότε κάτι λείπει από την ψυχή, κάτι στερείται. Η μεγαλύτερη στέρηση της ψυχής είναι η στέρηση του Θεού Πατέρα μας. Τίποτε δεν μπορεί να καλύψει την παρουσία του Θεού. Σήμερα αυτό που χαρακτηρίζει τον άνθρωπο είναι το συνεχές κυνηγητό, το τρέξιμο και το ψάξιμο. Δεν θέλουμε να αφήσουμε χρόνο στον εαυτό μας και συνέχεια θέλουμε να βρισκόμαστε σε δουλειές και βομβαρδίζουμε τον εαυτό μας με άπειρα ερεθίσματα, ώστε να μην μείνει μόνος του και να έχει ησυχία. Κάνουμε τα πάντα, ώστε να μην υπάρχει ούτε στιγμή ησυχίας, γιατί τότε η καρδιά αισθάνεται μία μόνωση. Μέσα στους χώρους των Αγίων επικρατεί ησυχία και σιωπή. Η σιωπή θεωρείται αρετή και προτέρημα. Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο μέσα στον Παράδεισο, την ησυχία και την ειρήνη. Ο Χριστός έγινε άνθρωπος μέσα σε μία σιγή απέραντη και όχι μέσα στις κωδωνοκρουσίες. Οι Άγιοι άνθρωποι δεν αισθάνονται ότι πρέπει να κάνουν κάτι

και να κυκλοφορούν συνέχεια, για να γεμίζουν τον χρόνο τους, διότι βρήκαν τον πολύτιμο θησαυρό της ειρήνης του Θεού. Ο Θεός πλέον γέμισε το κενό της καρδιάς τους. Όπως ένα μικρό παιδί που ψάχνει τη μητέρα του για πολλή ώρα και όταν την βρει τρέχει στην αγκαλιά της και δεν θέλει τίποτα άλλο, γιατί έχει αίσθηση ότι εκεί είναι εκείνο που έχει ανάγκη, έτσι και οι ψυχές των ανθρώπων που πλέον έγιναν φίλοι με τον Θεό αναπαύονται και χαίρονται και αγάλλονται, επειδή έχουν τη δυνατότητα απερίσπαστοι να βρίσκονται σε σχέση και επικοινωνία μαζί Του. Γι' αυτούς τότε η έρημος γίνεται παράδεισος, η μόνωση τρυφή, η σιωπή πολύγλωσσος ευφράδεια, η καρδιά τους γίνεται μία πηγή που αναβλύζει ειρήνη και χαρά. Όπου κι αν πάνε και ό,τι κι αν συμβαίνει, δεν χάνουν με τίποτε τη δική τους ειρήνη. Επαληθεύουν δηλαδή οι άνθρωποι αυτοί ότι αυτή η ειρήνη που έδωσε ο Θεός γίνεται πλέον μόνιμη τρυφή και απόλαυσή τους.

Στα μαρτύρια των Αγίων μπορεί κανείς να δει ότι, ενώ οι Άγιοι ήταν θλιβόμενοι, στενοχωρούμενοι, καταδιωκόμενοι και απειλείτο η ζωή τους και οδηγούντο στα μαρτύρια νέα παιδιά, μικρές κοπέλες, ηλικιωμένοι, άνθρωποι υπερήλικες, εντούτοις πορεύονταν στον θάνατο μέσα σε μία απόλυτη και βαθιά ειρήνη. Μπορεί όλα τα εξωτερικά να ήταν εναντίον τους, όμως η καρδιά τους είχε ειρήνη, όχι μόνο για τον εαυτό τους αλλά και για τους γύρω τους. Γι' αυτό στους τάφους των πρώτων μαρτύρων γράφει: *«εκοιμήθη εν ειρήνη»*, διότι ακριβώς οι μάρτυρες επορεύοντο με απόλυτη ειρήνη. Πόσο σπουδαίο πράγμα σήμερα και απαραίτητο είναι αυτό.

Ποιός μπορεί να μας πει ότι θα έχουμε αναλλοίωτη ειρήνη στη ζωή μας; Σήμερα όταν ένας άνθρωπος δεν παρακολουθεί ειδήσεις και ξαφνικά ανοίγει το ραδιόφωνο, τότε μέσα στην ψυχή του γίνεται ένας βομβαρδισμός φόβου και απορίας, γιατί έρχεται σε επαφή με όλα τα προβλήματα του κόσμου. Όταν ζεις και ακούς συνέχεια το τι γίνεται γύρω σου, δεν συνειδητοποιείς ότι ο ψυχικός σου κόσμος βομβαρδίζεται συνεχώς με απειλές και φόβους. Υποσυνείδητα γίνεται μέσα σου ένα μεγάλο τραύμα, που με τον καιρό μεγαλώνει και πληγώνει τον ψυχικό σου κόσμο. Ιδιαίτερα σήμερα οι νέοι άνθρωποι παρουσιάζουν ψυχολογικά προβλήματα, γεμίζουν ταραχή και φόβους και δεν έχουν ειρήνη στην ψυχή τους και διερωτάται κανείς τί τους λείπει. Δεν είναι βέβαια ότι τους λείπει κάτι υλικό, αλλά το ότι βομβαρδίζονται συνεχώς από όλες αυτές τις ειδήσεις του εξωτερικού περιβάλλοντος. Όταν λοιπόν ο Θεός αποκαλυφθεί στην καρδιά τους ως Θεός Πατέρας, τότε έχουν ειρήνη στην ψυχή τους. Σ' αυτή όλη τη δυσκολία η Εκκλησία προβάλλει τον Θεό ως Πατέρα. Μάλιστα προτείνει συγκεκριμένο τρόπο και δίνει ένα σωσίβιο και ένα βράχο πάνω στον οποίο θα βγουν. Μας λέει: *«μη ταρασσέσθω υμών η καρδιά»*. Μπορεί γύρω μας να γίνεται χαλασμός και να απειλείται η ίδια η ζωή μας και η πατρίδα, όμως ας μην φοβόμαστε, γιατί υπάρχει μία πέτρα, η πέτρα

της πίστεως στον Θεό. Αυτή η πέτρα δεν είναι απλώς μία ιδέα αλλά μία συγκεκριμένη ενέργεια, είναι κάτι το χειροπιαστό και το συγκεκριμένο, το οποίο δίνεται από την Εκκλησία στον άνθρωπο. Του λέει να βγει πάνω σ' αυτή την πέτρα, σ' αυτόν τον βράχο, και κανένα κύμα δεν πρόκειται να τον καταποντίσει. Δηλαδή μέσα σε όλο αυτό το σκότος δίνεται ένα φώς, μέσα σ' αυτή την απόγνωση μία ελπίδα. Μέσα σ' αυτή την καταστροφή δίνεται μία διέξοδος, η διέξοδος του Χριστού, ο οποίος έγινε για μας άνθρωπος και είναι η ειρήνη μας. Σήμερα είναι τόσο βασικό και απαραίτητο αυτό, γιατί ο άνθρωπος δεν μπορεί μόνος του να σταθεί. Αυτό έχει επιπτώσεις ακόμα και στην κοινωνική του ζωή.

(συνεχίζεται)